

Vuosisataisia perinteitä jatkamassa

Pyhän Kolminaisuuden kirkko

vastaa kasvaneen seurakunnan tarpeisiin

Vuosisataisia perinteitä jatkamassa

Kempeleen Pyhän Kolminaisuuden kirkko

vastaa kasvaneen seurakunnan tarpeisiin

Hyvän harkinnan arvaa sävyttäneen ratkaisuja, kun seurakunta pystyttää uuden kirkon 300 vuoden kuluttua ensimmäisen rakentamisesta.

Vuoden 2013 elokuun 8. päivänä 20 vuoden ikään ehtinyttä Pyhän Kolminaisuuden kirkkoa ehdittiin tuumailla Kempeleessä liki kaksi vuosikymmentä. Paikaksi valikoitui tuttu Kirkonmäki.

Seurakuntalaisille rakas, Suomen vanhimpia tukipilarikirkkoja edustava pyhättö palveli hyvin kolmen vuosisadan ajan sanan kuuloon tulevia. Aikojen mukana muuttuneet vaatimukset ja ennen kaikkea seurakunnan roimasti karttunut jäsenistö pakottivat lopulta uudisrakentamiseen.

Uuden kirkon sijainnista ja muodosta käytiin rapsakkaa sananvaihtoa. Keskustelun laineet laantuivat työn valmistuttua. Uusi ei jättänytkaan vanhaa varjoonsa, vaikka moni niin pelkäsi. Historiallisesti arvokas kokonaisuus päinvastoin avautui entisestään.

Ja kun viimeinenkin epäilevä tuomas astui sisään Pyhän Kolminaisuuden kirkkoon, hän ilahtui. Näkymä on valoisa ja tasapainoisen kaunis. Pyhättö kutsuu rauhoittumaan.

Viimeistään 1970-luvun alkupuolella seurakuntalaiset ja viranhaltijat havahtuivat vanhan kirkon ahtauteen ja puutteisiin.

Konfirmaatioiden aikaan viimeisinä kirkkoon tulleille sukulaisille ja ystäville oli tarjolla vain seisomapaikkoja, jos sisätiloihin edes mahtuivat. Istuinsijaa oli 170:lle. Kun kirkko vihittiin käyttöön 1691, sinne toki sopi noin 240 ihmistä. Penkit olivat aluksi selkänöjättömiä. Istuimet on uusittu kolmesti.

Myös juhlapyhien, erityisesti joulun aikaan kirkko pullisteli väkeä. Joulukirkkoja pidettiin peräperää, enimmillään viidesti, muistuttaa Kempeleen kirkkoherrana kolme vuosikymmentä, vuosina 1966 - 1998, toiminut **Veikko Kärnä**.

Pieni sakasti oli tehty entisaikojen tarpeisiin. Saniteettitilat puuttuivat.

Seurakunnan henkilöstön kasvu johti sekin ajatukset myös sosiaalituloja sisältävän kirkon tarpeeseen. Kärnä aloittaessa vakinaista henkilökuntaa oli hänen lisäksi vain kanttori **Toivo Koponen**. Osa-aikaisesta työstä saivat korvausta seurakunnan taloudenhoidosta vastannut **Antero Autio** sekä suntio-haudankaivaja **Aarne Kontiokari**. Varsin pian kasvavan seurakunnan vaatimuksiin piti vastata työntekijöitä lisäten. Ensimmäinen askel oli diakonin valinta. Nykyään seurakunnalla on 39 henkilöä vakinaisessa työ- tai virkasuhteessa.

Ahtaus sai ajattelemaan uuden kirkon rakentamista, toteaa myös kirkkovaltuuston jäsenenä 70-luvulla toiminut **Mirja Holma**. Vuonna 1977 Mirja Holmasta tuli kirkkovaltuuston ensimmäinen luottamushenkilöstä valittu puheenjohtaja. Toimi jäi kirkkoherroilta pois. Hän oli tehtävässä ensimmäisiä naispuheenjohtajia, yksi viidestä koko maassa. Siinä ominaisuudessa Mirja Holma oli tiiviisti mukana uutta kirkkoa suunniteltaessa.

Toive uudesta kirkosta vahvistui rinnan Kempeleen kunnan vauhdikkaan kasvun kanssa.

Selkeästi tähtäin suunnattiin rakennustyöhön 80-luvulle käännyttäessä. Vuoden 1980 tammikuun kokouksessaan kirkkovaltuusto valitsi suunnittelutoimikunnan, jonka tuli miettiä seuraavan viisivuotiskauden investointeja. Heti alussa toimikunta totesi jo tiedetyn tarpeen: On saatava uusi kirkko. Yhtä kova tosiasia oli arvio, että hankkeen toteutumiseen kuluu vuosia.

Päättyessään työnsä syyskuussa 1982 toimikunta teki selkeän ehdotuksen hankkeen käynnistämiseksi. Olisi aloitettava uuden kirkon maapohjan hankinta. Kun tontti olisi käytettävissä, suunnitelmat ehdotettiin aloitettaviksi vuonna 1984 ja rakentaminen vuonna 1986 tai viimeistään 1987. Aikataulu viivästyi lopulta vain muutaman vuoden.

Sijainnista riitti mielipiteitä

Jo ennen virallista rakentamispäätöstä käynnistyi keskustelu sijainnista. Ensimmäisen kirjatun sanan siitä sanoi Kempeleen kunnan edustaja. Sanoi, kun pyydettiin. Olivathan kunnan kaavoittajat asiaa jo pohtineet. Kirkkovaltuuston pöytäkirjasta tammikuulta 1978 löytyy tieto asemakaava-arkkitehti **Antero Turkin** esiintymisestä kokouksessa. Hänet kutsuttiin kertomaan näkemyksiä uuden kirkon paikasta. Kanta oli selkeä. Kirkko sijoitui kunnan maankäytön kaavailuissa Ollilantien länsipuolelle, Väliatalon kohdalle.

Silleen se vaihtoehto jäi. Keskusteluissa siihen ei palattu. Oli pari painavaa syytä. Seurakunnalla ei ollut alueella maata. Eikä sitä sieltä olisi hevin saatu hankituksi. Miksipä olisi edes yritetty, kun vain tuolloiset kaavoittajat halusivat kirkon sinne.

Jo samassa kokouksessa tuttu Kirkonmäki nousi esiin. Myös vanhan pappilan tontti muistettiin.

Veikko Kärnä arvelee Ollilantien varren viehättäneen kaavoittajia, koska sieltä avautui näkymä silloiselle Nelostielle, nykyiselle Eteläsuomentielle. Muuta etua Kärnä ei paikassa näe.

Osa kunnan luottamushenkilöistä mietiskeli Kokkokankaalle kaavaillun palvelukeskuksen tonttia myös kirkon rakentamiseen.

Painottuihan asutuksen laajeneminen vahvasti rautatien itäpuolelle.

Lopulta seurakunnan näkemys myönnettiin tärkeimmäksi. Kaavoitusmonopolin omaava kunta antoi vapaat kädet seurakunnalle.

Ilman kunnan vedätystäkin aiheesta väiteltiin. Keskustelua käytiin varsinkin paikallislehti Kempeleläisen yleisönsosastossa. Muissakin alueen tiedotusvälineissä asiaa pohdittiin.

Uuden kirkon rakentamista pro gradu -tutkimuksessa käsitelty **Perti Torppa** laski Kempeleläisen yleisönsosastosta 22 kirkon sijaintia käsiteltyä kirjoitusta. Niistä kymmenessä esitettiin kirkkoa jonnekin muualle kuin toteutetulle paikalle.

Tuttu paikka voitti vaihtoehdot

Eriäviä näkemyksiä esittivät myös seurakunnan päättäjät. Kannattajia sai jokainen esitetty vaihtoehto: Terveyskeskuksen ja Piriläntien välinen paikka, vanhan pappilan tontti ja keskustan seurakuntatalon pihapiiri sekä tuttu Kirkonmäen tienoo eli hautausmaan ja Oulunsalontien väliin jäävä alue. Lisäksi erityisen sitkeä kannattaja oli näkemyksellä, jonka mukaan uusi kirkko kuului väkimäärältään kiivaasti kasvavalle rautatien itäpuolelle.

Seurakunnan päättäjät hakivat ratkaisulleen tukea asiantuntija-arvioista. Niissä päädyttiin suosittamaan Kirkonmäkeä. Samaan kallistui kirkkovaltuuston suuri enemmistö. Päätös hautausmaan ja Oulunsalontien välisen alueen hyväksi tehtiin 16.10.1985.

Veikko Kärnä, Mirja Holma, suunnittelutomikuntaa johtanut insinööri **Olavi Holma** ja uuden kirkon rakennustyön valvojana toiminut rakennusmestari **Sakari Lahtinen** toteavat kannattaneensa valittua paikkaa. Yhtäläisesti he arvioivat kirkon pääsevän siellä arvonsa mukaisesti esille. Olavi Holma muistuttaa, että Kempeleessä perinteisesti koetaan kirkon kuuluvan juuri tuolle tienoolle.

Uusi kirkko sijoituikin näppärästi valittuun paikkaan. Joidenkin pelkäämää ristiriitaa vanhan ja modernin kirkon välillä ei ilmennyt. Kävi päinvastoin niin, että vuosisatainen kirkkorakennus pääsi entistä näkyvämmiin esiin. Vanhaa ja uutta nivoo hienosti yhdyskäytävä.

Yhä osoittautui päteväksi Kempeleen kirkkoherrana vuosina 1929 - 1966 toimineen rovasti **Kaarlo Ilmari Cajanuksen** sanat hänen teoksessaan *Kempeleen seurakunnan vaiheita*: "Sopivampaa kirkon paikkaa ei löydä vieläkään."

Maata hankkien liikkeelle

Työnsä vuonna 1982 päättäneelle suunnittelutoimikunnalle asetettiin pian seuraaja puheenjohtajanaan kirkkovaltuuston jäsen Olavi Holma. Toimikunta ehdotti lokakuussa 1983 määrärahan varaamista uuden kirkon maapohjan hankintaan ja yleissuunnitteluun. Sijaintia ei ollut vielä lyöty lukkoon, kun maanhankinta käynnistyi. Kirkkovaltuusto päätti 25.1.1984 ostaa neuvotellun esisopimuksen mukaisesti 76 570 markalla runsaan hehtaarin laajuisen *Sora* -nimisen tilan. Se liittyi hautausmaan ja vanhan kirkon alueeseen. Niinpä hankinnalle voitiin ajatella muutakin käyttöä. Hinta koettiin kohtuulliseksi. Uuden kirkon paikka oli jo ratkaistu, kun maata hankittiin seuraavan kerran kesäkuussa 1986. Se näkyi hinnasta keskusteltaessa. Puhuttiin rakennusmaasta. *Nummela ja Heikko* -nimiset määräalat ostettiin 214 000 markalla. Neliometri maksoi yli kymmenkertaisesti edelliseen kauppaan verrattuna. Yksi valtuutettu piti hintaa niin kovana että jätti päätöksestä erivän mielipiteen. Tarvittiin vielä pieni maanvaihto kunnan kanssa, jotta alue oli ehjänä seurakunnan omistuksessa, Olavi Holma muistaa. Kun kirkollisveroakin oli korotettu vuonna 1981 rakentamisrahojen keräämiseksi 1,25 prosentista 1,50:een, kaikki oli valmista toteutukseen.

Tutustumismatkoja ja suunnittelukilpailu

Seurakunnan virka- ja luottamussuhteiset henkilöt etsivät vuosien ajan näkemyksiä kirkkorakennuksille käyttökelpoisista ja samalla parhaista mahdollisista ratkaisuisista. Kirkkoherra Veikko Kärnä suuntasi puolisonsa Ritvan kanssa usean kesälomamatkan seurakuntiin, joissa tiesivät hiljan rakennetun uuden kirkon. Monia hyödyllisiä yksityiskohtia, mutta myös varottavia esimerkkejä jäi muistiin.

Luottamus- ja virkahenkilöiden tutustumismatkat suuntautuivat esimerkiksi Helsingin seudun, Haapaveden ja Pyhäjoen kirkkorakennuksiin.

Suunnittelutoimikunta muistutti elokuussa 1986, että uuden kirkon rakentamisesta on päätetty, suunnittelun aloittamisesta ei. Toimikunnalla oli selkeä näkemys etenemistavoista. Arkkitehtonisen ratkaisun pohjaksi haluttiin useampi näkemys, mutta ei sentään avointa kilpailua. Edullisimmaksi nähtiin kutsukilpailu, jossa olisi mukana viisi tunnettua pohjoissuomalaista arkkitehtitoimistoa. Syyskuun kokouksessaan suunnittelutoimikunta muistutti, että uuden kirkon hanke- ja rahoitus suunnitelma on syytä esittää kirkkohallitukselle.

Kirkkoneuvostoa miellytti ajatus arkkitehtitoimistojen kutsukilpailusta. Valtuustossa asiaa puitiin perusteellisesti. Kirkkoneuvoston ehdotuksia pidettiin hyvinä. Suunnittelukilpailu, rakentamisesta huolehtivan toimikunnan nimeäminen ja lopullinen huonelaohjelma päätettiin jättää seuraavana vuonna aloittavan uuden kirkkovaltuuston vastuulle.

Vaalikauden loppuun saakka ahkeroinut suunnittelutoimikunta esitti joulukuun kokouksessaan esisuunnitelman tekemistä.

Kustannusten arvioimiseksi se olisi välttämätöntä ja syytä käynnistää pikaisesti. Tekijäksi ehdotettiin paikallinen Insinööritoimisto *Juola ja Rantakokko*. Kirkkoneuvosto yhtyi esitykseen. Kirkkovaltuusto hyväksyi menettelyn vuoden viimeisessä kokouksessaan 29.12.

1986. Kirkon rakentamista tuupattiin eteenpäin tosimitieillä.

Uusi kirkkovaltuusto nimesi maaliskuussa 1987 seuraavan suunnittelutoimikunnan. Hankkeessa vahvasti mukana ollut Olavi Holma valittiin jatkamaan puheenjohtajana.

Suunnittelutoimikunnan toukokuun kokouksessa esisuunnitelmaa esitteli työn tehneen yrityksen edustajana DI **Timo Rantakokko**. Toimikunta sai käsiinsä arviot vuosien varrella kaavailtujen eri huonelaohjelmien kustannuksista. Samalla Rantakokko muistutti eri runkomateriaalien kestävyseroista, vaikka kustanuksiin niillä ei olisikaan paljon vaikutusta. Sen sijaan vaikeasti toteutettavat rakennelmat, esimerkiksi kupolit, veisivät rutkasti rahaa.

Suunnittelutoimikunta päätyi kannattamaan ns. supistettua huonelaohjelmaa.

Samalle kannalle asettuivat lopulta kirkkoneuvosto ja -valtuusto kesäkuun kokouksessaan. Kutsukilpailusta päätettiin ehdotetusti.

Mukaan pyydettiin viisi pohjoissuomalaista arkkitehtitoimistoa.

Kaksi ehdotusta nousi yli muiden

Kilpaan kutsuttavat seuloitiin liki 20 toimiston joukosta. Asiantuntija-apua kilpailun järjestämisessä pyydettiin Suomen Arkkitehtiliitto SAFAn kilpailuasiamieheltä.

Kirkkovaltuusto kutsui kesäkuun 1988 alussa suunnittelukilpaan arkkitehtitoimistot Heikki Taskinen Oy, Jorma Teppo Ky, Laatio Oy, Jorma Paloranta Ky ja Juha Pasanen Ky.

Palkintolautakuntaan valittiin yhdeksän jäsentä: Puheenjohtajaksi Veikko Kärnä, kirkkohallitusta edustavaksi arkkitehtijäseneksi **Jari Reponen**, kilpailijoiden nimeämäksi ammattihenkilöksi arkkitehti **Olli Pekka Jokela**, Kempeleen kunnan edustajana kaavoitusinsinööri **Pekka Salmela** ja seurakunnan valitsevat viisi jäsentä.

Julistettuun määräaikaan, toukokuun 1989 loppuun mennessä, saatiin kuusi kilpailuehdotusta: Kiemböle, Kirkonraitti, Kuori, Pro filium, Temppele ja Valo tulee ylhäältä.

Kilpailulautakunta perehtyi ehdotuksiin yksityiskohtaisesti. Kaksi ehdotusta, arkkitehti **Jorma Tepon** työksi paljastunut Kuori ja arkkitehti **Jorma Palorannan** käsialaa oleva Temppele saivat sekä palkintolautakunnassa että kirkkoneuvostossa erityistä huomiota.

Lautakunnassa Veikko Kärnä ja asiantuntijajäsenet kallistuivat Tepon ehdotuksen kannalle. Erityisesti kirkkosalin muoto viehätti.

Asiantuntijalausuntoja pyydettiin akustiikasta sekä urkurakentajilta.

Lopulta palkintolautakunta kävi suljetun lippuäänestyksen. Arkkitehti Jorma Tepon ehdotus Kuori vei yksimielisen voiton.

Ennen omaa ratkaisuaan kirkkoneuvosto asetti pahviset pienoismallit seurakuntalaisten arvioitavaksi kunnantalon aulaan.

Yleisöäänestyksen tulos poikkesi selvästi palkintolautakunnan kannasta. Temppele sai 78, Kuori 6 ja Kiemböle yhden kannattajan.

Toukokuussa 1990 kirkkovaltuusto ratkaisi valittavan suunnitelman lopullisesti. Kirkkoneuvosto oli tehnyt sille ehdotuksensa

kielmoivän tiukasti äänestäen. Sekä Jorma Palorannan suunnitelmalle Temppele että Jorma Tepon Kuorille annettiin kuusi ääntä.

Puheenjohtajan ääni ratkaisi valinnan Kuori -ehdotuksen hyväksi.

Valtuustossa valinta oli selkeä. Tepon Kuori sai 19, Palorannan Temppele kolme ääntä.

Tilintarkastajat antoivat vauhtia

Rakentamiseen oli varauduttu myös seurakunnan taloudenpidossa. Vuonna 1981 korotetun veroprocentin tuotto sijoitettiin määräaikaistileille. Niille sai tuolloin hyvää korkoa. Rakennusrahasto karttui mukavasti.

Suunnitelmatkin hioutuivat hyvään suuntaan. Kirkkoneuvoston ja -valtuuston ratkaisujen jälkeen kirkkoherra Kärnä ehdotuksesta mietittiin uusiksi Jorma Tepon ehdotuksen ilmansuunta. Todettiin, että piirustukset peilikuvaksi kääntämällä saadaan kirkko lähemmäksi Oulunsalontietä, sisääntulo joustavamaksi ja parkkialue laajemmaksi.

Kun kilpailutyöt olivat sääntöjen mukaan seurakunnan omaisuutta, Jorma Palorannan ehdotusta hyödynnettiin sijoittamalla kylmä- ja huoltotilat erilliseen rakennukseen parkkialueen vastakkaiselle reunalle Piriläntien varteen. Säästettiin, kun kirkkoon ei tarvinnut rakentaa kellaritiloja.

Kun kirkon sijainti tiedettiin tarkalleen, käännettiin kunnan puoleen kaavan muutosta ja rakennuslupaa varten. Kunnassa asia eteni jouhevasti.

Rakentamista oli kaavailtu vuosille 1993 - 94. Tilintarkastajat puuttuivat kuitenkin 90-luvun alkupuolella asiaan. He totesivat, että ellei seurakunnalla ole kirjattua päätöstä mihin kertyneet säästöt käytetään, on lain mukaan alennettava veroäyriä, Sakari Lahtinen muistuttaa. Tilintarkastajien kanta yhdistettynä laman alentamiin rakennuskustannuksiin vauhditti ratkaisua.

Kirkkovaltuusto päätti 28. tamikuuta 1992, että suotuisan kilpailutilanteen takia urakkatarjouspyynnöt pitää hankkia viipymättä. Suunnittelutoimikunta valtuutettiin pyytämään tarjoukset. Sama kokous hyväksyi lopulliset arkkitehti-, rakenne- ja lvi- sekä sähkösuunnitelmat.

Suunnittelutoimikunta teki työtä käskettyä, ja kirkkovaltuusto sai 22. huhtikuuta 1992 päättää urakoitsijoista. Pääurakoitsijaksi valittiin *Insinöörirakentajat Oy*.

Työt alkoivat miltei heti. Tekijöitä riitti. Rakennustöissä oli tuohon aikaan muutoin hiljaista.

Rakennuttajakonsultiksi oli valittu insinööri **Markku Kangasniemi** ja työn valvojaksi rakennusmestari Sakari Lahtinen. Suurhanketta luotsasi rakennustoimikunta, johon kuuluivat Veikko Kärnä (pj), Olavi Holma, **Elli Kylmäaho**, **Annikki Lämsä**, **Marja Mäki** ja **Voitto Savela**.

Hyvä suunnittelu kantoi pitkälle

Pyhän Kolminaisuuden kirkon kerrosala on kaikkiaan 894 m². Huoltopihan rakennus on laajuudeltaan 94 m².

Suunnittelu tehtiin harkiten, mutta järkeä käytettiin rakennustyön kuluessakin.

Kuparikatosta luovuttiin. Huopa on pitänyt veden tiiviisti ulkopuolella.

Kaikki haastatellut muistavat mainita kellotapulien alkuaan ruskeat ovet. Minkähän junanvaunun ne ovat tuonne ylös hilanneet, ihmettelivät monet näkymää katselleet. Lopulta päätettiin muuttaa väri valkoiseksi. Ei siitä arkkitehtikaan mieltään murehduttanut, vaikka hän suunnitteli kaikkiin oviin saman värin myös niihin korkealla oleviin. Sakari Lahtinen otti yhteyttä uudet kirkonkellot ylös toimittaneeseen **Arno Säkikiseen** kysyen onnistuisiko tapulien ovien päällystäminen valkealla pellillä. Onnistuihan se. Junanvaunumaisuus häyläni.

Lattiamateriaalista keskusteltiin paljon. Valintaan vaikutti etenkin seurakunnan talouspäällikkö **Seija Konttila**, joka muistutti siivouksenkin maksavan. Konttilan taloudellista näkemystä tarvittiin usein rakennustyön yhteydessä.

Seurakuntalaiset ovat olleet tyytyväisiä muun muassa kirkon penkkien muotoon. Nojan kaltevuus on sopiva, penkkien välit riittävät.

Sisustussuunnittelusta vastannut arkkitehti **Kari Sipilä** touhusikin mittanauhan kanssa muun muassa Haapaveden kirkkoon tutustuttaessa.

Kokonaisuudessaan kirkkosali antaa läheisyyden vaikutelman, vaikka paikalla olisi suppea joukko. Kaarevat penkkirivit ja leveänmuotoinen tila tuovat yhteisyyden tunnetta ja läsnäolijat lähelle alttaria. Alttarikaitteen keskellä on aukko, joka avaa näkymän salin perältä alttarille saakka. Avioliittoon vihkimisen ajaksi siihen sijoitetaan yhdyskappale. Leveä keskikäytävä kutsuu ehtoolliselle. Ehtollisella käynti lisääntyikin merkittävästi vanhan kirkon aikaan verrattuna, Veikko Kärnä on havainnut.

Kirkkosalissa on istuintilaa noin 420 henkilölle. Kun leveä ovirakennelma eteisaulaan taitellaan kokoon, istuinpaikkoja löytyy jopa 600 henkilölle.

Omalla sisäänkäynnillä varustettu sakasti sisältää paljon tekniikkaa, josta 300 vuotta aiemmin rakennetun vanhan pyhätön tekijät eivät varmasti osanneet haaveillaakaan. Kirkonkellojen lyöntejäkin ohjailaan sieltä. Napeista valitaan eri tilanteisiin sopiva soittotapa.

Keittiötilat löytyvät esimerkiksi kirkkokahvitusten järjestämiseen. Ne nautitaan avarassa eteistilassa. Sieltä on käynti myös monitomisaliin ja WC-tiloihin.

Naulakot sopivat eteistilaan oivasti. Niiden osalta Sakari Lahtinen löytää hieman sanomista. Naulakoiden välit olisivat voineet olla väljemmät. Ihmiset ovat tottuneet riisumaan ja pukemaan ulkovaatteet päälle naulakkoväleissä. Siellä on ahdasta. On kuitenkin vaikea tottua siihen, että vaatteet otettaisiin kainaloon ja puettaisiin ne päälle aulassa.

Hyvä joka tapuksessa, että naulakoita ei sijoitettu erillistilaan oven taakse. Silloin tulee ruuhkaa ovesta menevien ja sieltä jo tulevien tungenksissa. Se on koettu muutamissa kirkoissa.

Täysimittaisen, hienon kirkkotekstiilisarjan kirkkovuoden eri väreissä toteutti kotiteollisuusopettaja **Ritva Kärnä**. Hän suunnitteli kirkkoon myös vihkirijyn ja puolinnukkarijyn. Ne valmistettiin seurakuntalaisten talkootyönä käsityökeskuksessa.

Osa kirkkoteiteesta saatiin lahjoitusvaroin. Aulassa on taitelija **Paavo Tolosen** teos. Upeat lasimaalaukset ovat lasitaitelija **Pekka Jauhaisen** käsialaa.

Pyhän Kolminaisuuden kirkko vihittiin käyttöön 8. elokuuta 1993.

Vihkiäisten odottamaton piirre oli, että kirkkomusiikki jouduttiin tuottamaan tilapäisellä soittimella. Urkujen runko ja pillit olivat kyllä kirkossa, mutta monitoimisaliin varastoituina. Toimittajaksi valittu sotkamolainen urkutehdas teki konkurssin kesken Kempeleen tilauksen valmistamisen. Kirkkoherra haki jo valmistuneet osat yhdessä oulusalolaisen pakettiauton omistajan kanssa Kempeleeseen. Vararikoon menneen tehtaan työntekijöistä saatiin kootuksi asennusväki. Muutaman kuukauden kuluttua myös uusien urkujen sointi kajahteli komeasti kirkossa, jonka akustiikka oli ehditty todeta erinomaiseksi.

Kirkon vieressä olevan hautausmaan riittävyttä arvioitiin liian toiveikkaasti. Sen ajateltiin riittävän vuosikymmeniksi, ehkä jopa 50 vuodeksi. Nyt ollaan kuitenkin rakentamassa uutta hautausmaata Kokkokankaan seurakuntakodin viereen. Veikko Kärnä toteaa seurakuntaan muuttaneen odottamattoman paljon myös iäkästä väkeä.

Veikko Kärnä nostaa uuden pyhätön valmistumisen kirkkoherran uransa ehdottomaksi kohokohdaksi. Tietenkin, eihän tällaista monille satu, hän sanoo. Tuntui kuin olisi siirtynyt työhön uuteen seurakuntaan. Virkauraa oli jäljellä vielä viisi vuotta uuden kirkon valmistumisen jälkeen. Koko rakennustyön oli ennalta arvioitu maksavan runsaat 15 miljoonaa markkaa. Toteutuksen jälkeen kustannuksien laskettiin jääneen noin 12,5 miljoonaa markkaan. Tässä kohden lamasta oli etua. Rakentamisessa säästettiin noin 20 prosenttia muutaman aiemman vuoden tasoon verrattuna.

Kempeleen kahden kirkon ja muiden seurakunnan rakennusten huolenpidosta ovat kirkkoherroina huolehtineet Veikko Kärnä ja hänen jälkeensä **Markku Korpela** 1.7. 1998 - 30.6. 2006, **Pekka Rehumäki** 1.1. 2008 - 1.8. 2013 sekä Kempeleen seurakunnan kappalaisena pitkään, 1.11. 1979 - 31.3. 2013 toiminut **Timo Riihimäki**. Hän oli useita jaksoja vs. kirkkoherra. Riihimäki oli mukana myös joissakin uutta kirkkoa suunnitelleissa toimikunnissa. Pekka Rehumäen tultua valituksi kirkkohallituksen johtajistoon Kempeleen vs. kirkkoherrana toimii **Vesa Äärelä**.

Pyhän Kolminaisuuden kirkko kohosi seurakunnan omin varoin. Harva yhteisö pystyy vastaavaan suurissa hankkeissa. Pitkäjännteinen varautuminen ja hyvä suunnittelu kantoivat hedelmää. Hankkeessa antaumuksella mukana olleita on syytä kiittää siitä, myös lukuisia tässä historiikissa mainitsematta jääneitä. Olette tehneet meille ja tuleville Kempeleen seurakunnan jäsenille hienon tempelin, Kuorin.

Kempeleessä vuoden 2013 elokuussa

Timo Paakki

Käytetyt lähteet:

Kempeleen seurakunnan vaiheet, K.I. Cajanus 1936
Uuden kirkon rakentamisen historiikki, Olavi Holma 8.8. 1993
Rakennetaan kirkko, pro gradu tutkimus, Pertti Torppa 2002
Yhteisöllisyyden pysyvä ilmentymä, Kempeleen Vanha kirkko - Vanhan kirkon historiikki, Timo Paakki 2011
Veikko Kärnä haastattelu 31.5. 2013
Mirja ja Olavi Holman haastattelu 10.6. 2013
Sakari Lahtisen haastattelu 1.7. 2013